

MARTA ALÓS || VIURE PER VEURE

El meu besavi andalús

Es deia Eustaquio López López, va néixer a Bailén, a la província andalusa de Jaén. Era sabater i, com altra gent, va arribar a Barcelona fugint de la fam i la misèria. Per casa sempre havia escoltat que el besavi tenia unes mans de plata. Després d'uns anys de viure a Catalunya, el besavi va obrir una sabateria on va fer sabates per a personatges tan coneguts com Pau Casals. El meu besavi andalús va morir parlant català i pensant que aquella terra que el va acollir li havia donat l'oportunitat de viure amb dignitat, lluny del caciquisme de l'Andalusia que l'havia vist néixer. Un dels seus cinc fills, el meu avi, va ser jugador de l'Espanyol, després del FC Barcelona, i, uns anys més tard, de la Penya Salvat de Lleida. No sé si aquesta història familiar hauria fet reflexionar l'expresident d'Extremadura Guillermo Fernández Vara, però sí que almenys hauria de servir com a pedra de toc per a tots aquells que d'ara en endavant es voldran convertir en servidors del lerroixisme més tronat. Això mateix li hagués volgut comentar al president del Congrés, José Bono, quan fa pocs dies vam compartir vagó. La conversa, però, em va fer adonar que no pagava la pena esmerçar-hi massa esforços, perquè el seu desconeixe-



El meu besavi va morir pensant que la terra que el va acollir li havia donat l'oportunitat de viure amb dignitat

ment era tan gran que era més que evident que l'home necessitava urgentment llegir uns quants llibres. Però com que ja se sap que la ignorància és molt atrevida, quan li vaig manifestar la nostra voluntat d'aconseguir un estat propi, el president Bono me'n va deixar anar l'alçada d'un campanar. A banda de recitar-me l'argumentari redactat des de l'Espanya profunda que ens farien fora de la Unió Europea i de l'euro, que hi havia molts catalans que també se sentien espanyols i que no els podíem deixar sense pàtria (espanyola?), José Bono va voler reblar el clau: "Y España tiene quinientos años de historia y eso es inamovible!" "Ai, caram!", li vaig contestar (en castellà, és clar), "i com compta vostè?, perquè a mi de debò que no em surten per enlloc aquests 500 anys!" Em va mirar de dalt a baix: "Usted debe de ser independentista." Estava clar que el president Bono m'havia vist la cua de dimoni escuat. "Sí, sí, senyor, de tota la vida! Com vostè, oi? Només que a vostè no li caldria perquè ja té un estat." Vaig deixar la conversa educadament. Quan vaig arribar a Lleida, ens vam acomiadar. "Que vaya bien", em va dir. No tingui cap dubte, senyor Bono. El vaixell finalment ha decidit arribar a port, i ens anirà bé, molt bé.